

denkt bepaald te hebben? Een hoeveelheid omgezet waterstofperoxyde is toch niet een functie van de katalase zelf; zij kan slechts dienen om een functie van dat enzym te vinden.

In zijn ingezonden mededeeling zegt VAN THIENEN op bladz. 406, dat aan een ieder, die zich met fermentstudies bezighoudt, mijn beschouwingen bekend zijn. Het verwondert mij daarom ten zeerste dat de schrijver van het proefschrift over een dergelijke fundamenteele fout kan heenstappen en onder het hoofdstuk *carcinoom* niet de volgende *conclusie* heeft toegevoegd:

„Berekenen wij echter de gevonden waarden met behulp van de logarithmische formule, dus bepalen wij relatieve hoeveelheden van het enzym, dan blijft elke waarde beneden de gemiddelde waarde van die, gevonden bij normale personen.

Ik zou hieraan willen toevoegen, dat de mogelijkheid dus niet buitengesloten is, dat wij een waardevol hulpmiddel in handen hebben ter vaststelling van de diagnose carcinoom; mits wij maar *nauwkeurige* waarnemingen doen en die berekenen, zooals dit moet gebeuren. Het spreekt vanzelf, dat wij over veel meer proefmateriaal moeten beschikken om tot een beslist oordeel te komen.

A. W. VISSER.

MORPHINE-OPLICHTERIJ.

Dezer dagen ontving ik door tusschenkomst van een bode, een schrijven van een der doktoren uit het Westland, waarin deze mij verzocht, hem te willen helpen aan een half tot één gram hydrochloras morphini, en 5 ampullen à 1 c.c. à 10 milligram H.Cl. morphini. De geheele brief was zóó in de vormen, dat ik mijn personeel machtigde, genoemden dokter een gram morphine af te geven, en de gevraagde ampullen. De factuur van het geleverde werd den medicus per post nagezonden. Twee dagen daarna ontving ik van dien medicus per post een schrijven, waarin hij mij mededeelde, dat hij nooit een schriftelijke bestelling aan mij had gedaan, en dat ik hoogst waarschijnlijk het slachtoffer was geworden van een morphinist-oplichter, die ongeveer alle Westlandsche artsen (ook hem) al heeft opgelicht, en het thans bij apothekers in Den Haag probeerde. Ik heb den heer Inspecteur van de Volksgezondheid van het gebeurde onmiddellijk in kennis gesteld, en mocht van hem vernemen, dat hier hoogstwaarschijnlijk dezelfde persoon in het spel is, die reeds zooveel doktoren en apothekers te pakken heeft gehad.

Zoo vraagt hij ook schriftelijk morphine ter leen voor collegae, doktoren, zelfs tot hoeveelheden van *vijf* gram!

Zou het geen aanbeveling verdienen, speciaal in dezen tijd, waar Holland overstelpt is met vreemdelingen, dat de medici bij het voorschrijven van morphine zich bij voorkeur bedienen van receptenbriefjes met *bedrukt* hoofd en bovendien het recept niet *parafereen* doch van hun *volle handteekening voorzien*? Wanneer zij bovendien bij het opgeven van hun orders zich ook bedienen van bedrukte briefhoofden, of bedrukte kaarten, lijkt het mij mogelijk langs dezen weg de contróle voor de onrechtmatige verkoop van morphine en andere heroische vergiften mogelijk te maken.

's-Gravenhage,
19 Augustus 1918.

Dr. J. BLOMBERG JR.,
Apotheker.

BRIEFWISSELING.

Collega T. J. JASKI deelt ons mede, dat collega J. E. KROON te Leiden hem naar aanleiding van een vraag aan het slot in het feuilleton in n°. 6 van het *Tijdschrift van Geneeskunde*, op bldz. 476 gedaan, het volgende schrijft:

- 1°. Bord, boort, bort, buikwee of galbraken is het zelfde;
- 2°. Belette doorzwelging = deglutitio = ter neer kunnen slikken;
- 3°. gierst koorts = febris miliaris;

- 4°. Zinking (slik) = smoorende zinking = catarrhus suffocativus;
 5°. Pijn (vloeiende zinking) = rheuma, ook alleen zinkinge of vloeing;e;
 6°. Zoode = zode = ardor ventriculi, een soort maagvlam of maagbrand.

Tot haar spijt moet de redactie de lezers er op wijzen, dat, in genoemd feuilleton verschillende drukfouten zijn blijven staan.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — **Het voedingsvraagstuk.** *The Hospital* deelt volgens de *N. R. Ct.* de uitkomsten mede van de beraadslagingen der Internationale Wetenschappelijke voedselcommissie der geallieerden, bestaande uit prof. E. H. STARLING en prof. T. B. WOOD (Engeland), prof. CHITTENDEN en prof. LUSH (Vereenigde Staten), prof. GREY en prof. LANGLOIS (Frankrijk), prof. BOLAZZI en prof. PAGLIANI (Italië) en prof. HULOT (België).

In haar eerste zitting te Parijs heeft de commissie een standaardmaat vastgesteld voor de minimum voedselbehoefte van den gemiddelden man (van 70 K G. lichaamsgewicht, die niet te zwaar werk verricht gedurende een achturigen werkdag. Deze werd vastgesteld op 3300 calorieën, waarvan nog 10 pCt. kan vervallen in tijd van nood, zonder dat daardoor schade wordt gedaan aan de gezondheid. In de tweede zitting te Rome werd een overzicht opgemaakt van de voedselhoeveelheden welke elk land moest in- en uitvoeren. Een minimum vleeschrantsoen werd niet vastgesteld, omdat dierlijk eiwit door plantaardig kan worden vervangen. Als minimum vetrantsoen werd vastgesteld 75 gram per man en per dag, dat is dus 525 gram in de week, gedeeltelijk bestaande uit dierlijk, gedeeltelijk uit plantaardig vet. Als uniforme maat voor den graad, waarnaar het koren zal worden uitgemalen werd, bepaald 85 pCt. (80 pCt. in den zomer en 90 pCt. in den winter).

— **Strafbaarheid van geslachtsziekten.** In het Engelsche Lagerhuis is gevraagd, of militairen, die een geslachtsziekte hebben opgedaan, strafbaar zijn. MACPHERSON heeft daarop geantwoord, dat officieren in zulk een geval hun verpleeggeld (2 sh. 6 d. per dag) hebben te betalen en al hun veld-toelagen moeten missen. Manschappen moeten 7 stuivers per dag betalen en verliezen hun toelagen en hun laatst verworven opslag van soldij. Wie een geslachtsziekte geheim houdt, kan met 2 jaren gevangenisstraf met dwangarbeid worden gestraft (*Lancet*).

Prof. BELFIELD, specialist in geslachtsziekten te Chicago, verdedigt aldus het stelsel van „bis in idem”, overheidsstraf bij natuurstraf: de regeering behoeft ongeoorloofden geslachtelijken omgang niet te verbieden; zij kan voortgaan met de verzoeking zoo gering mogelijk te maken en voorbehoedmiddelen in toepassing te brengen. Maar, als een venerische ziekte het gevolg is van de vrijwillige handeling van den soldaat, kan de kinderachtige uitvlucht: „ik wist niet, dat het geladen was” de straf niet afwenden.

Ons als artsen doet het al zeer onaangenaam aan, als een arts meezingt in het koor van hen, die meenen iets goeds te doen als zij een zieke gevoelig straffen, die niet schuldiger is dan zijn vrijgebleven buurman, en al genoeg narigheid heeft met zijn ziekte. Overigens wijst BELFIELD (*New-York Med. Journ.*) op het groote aantal venerische zieken in het Amerikaansche leger. Van 1916 tot 1911 werden jaarlijks gemiddeld 15 pCt. van de troepen venerisch bevonden. Gedurende denzelfden tijd bedroeg het percentage in het Pruisische leger 1.9 pCt.. Sedert de invoering der voorbehoedmaatregelen is het percentage gedaald tot 9, terwijl het in de Italiaansche, Britsche, Russische, Oostenrijksche, Fransche, Japansche, Pruisische en Beijersche legers resp. bedroeg: 7.7, 6.3, 5.4, 2.4, 2.4, 1.9 en 1.7.

Daarom is volgens hem noodig goede voorlichting, straf (gelijk wij reeds zagen), verplicht gebruik van voorbehoedmiddelen. Bij het voorschrijven hiervan moet de